

ကျေးဇူးမှတ်တမ်း

ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့်ရရန် မွေးဖွားပေးခဲ့သော အဖေနဲ့ အမေ၊ အမှာ စာနှင့် တကွ အကြံဉာဏ်ကောင်းများကိုပါ ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ ဆရာ ဇော်ဇော်အောင်၊ စာမူများကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြခွင့်ပေး သော ဆရာသစ္စာနီ၊ ဆရာတာရာမင်းဝေ၊ ဆရာမင်းခိုက်စိုးစန်၊ ဆရာဝေမှူးသွင်၊ ချစ်ခြင်းဖြင့် မျက်နှာဖုံးပန်းချီအား သုံးစွဲခွင့်ပြုသော ပန်းချီခင်ဇော်၊ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကွန်ပျူတာစာစီ၊ ဒီဇိုင်း များကို ဆောင်ရွက်ပေးသော ဆရာဦးခင်မောင်ကျော်နှင့် မြန်ကွန် ကွန်ပျူတာအဖွဲ့၊ အမြဲမဟုတ် ပေမယ့် တချို့တစ်ချိန်များ တွင် သဘောကောင်းတတ်သော အန်တီယု (ယုယုတင်)၊ နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို ကြည်ဖြူစွာ ကူညီခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကဖီးမိသားစု၊ စာအုပ်ထုတ်မှုကို မေတ္တာဖြင့် တားမြစ်သော သူငယ်ချင်းအောင်ခိုင်၊ နည်းနည်းကူညီပေးသော ကိုယ်ထိုက်၊ နန်းနွယ်၊ လုံးဝမကူညီသော ကိုမော်(မင်းဝေမော်)၊ ထွန်းထွန်းဦး(ပွကြီး) စသဖြင့်သောသူများ နှင့် တခြား သော ကျေးဇူးတင်ရန် ကျန်ရှိသူများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

(စီစဉ်သူ) ပင်လယ်ကြယ် စာပေထုတ်လုပ်ရေး

အမှာ စာ

ပူပြင်းသောနေ့နေ့လယ်ခင်း တစ်ချိန်တွင် -

ဖြူဖြူပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါသည်။ ။ ဟန်ပန် သွင်ပြင် လေးတိလေးကန်နှင့် ပြောပုံ ဆိုပုံ လေးတိလေးကန်နှင့် ။ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ထိုင်လို့ ရ လောက်သော လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားသည်။ ။ ထိုလွယ်အိတ်ထဲတွင် ဘာတွေပါသလဲ။ လေးလံပြည့်ဖောင်းနေသည်။ ။ ကျွန်တော် မသိ။ လွယ်အိတ်မှာ ပန်းဖွားတွေ၊ ကြိုးထုံးတွေ၊ ကြိုးတွဲ လွဲတွေ အများကြီးပါ၏။ အလွန် မျက်စေ့ နောက်စရာ ကောင်းသော လွယ်အိတ်ဟု ဆိုရမည်။

နာရီဝက်လောက် စကားပြောဖြစ်သွား၏။ သူသည် ပြည်မြို့က ဖြစ်သည်။ ။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီးတာ မကြာသေး။ မိဘတွေက ပြည်မှာ ။ ရန်ကုန် ၆ မိုင်ခွဲမှာ အဆောင်နေသည်။ ။ သူဘာ လုပ်နေသလဲ။ ကဗျာရေးသည်။ ။ ဝတ္ထုရေးသည်။ ။ ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုများ ရှိရာအရပ်သို့ တိုးဝင်၍ ကျင်လည်ကျက်စားဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်း သိရ၏။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်လောက်က ကျွန်တော်လည်း သည် လိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သည် လိုပါပဲ။

တစ်စတစ်စ သူနှင့် စကားပြောဖြစ်တာ များ လာသည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့တာ များ လာသည်။ ။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော သူ့လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှာ ပါသော ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်လာရသည်။ ။ လွ

ယံအိတ်ကြီး အမြင်ရှုပ်သလို သူကဗျာတွေ စာတွေက မရှုပ်၊ ရှင်းလင်းဖြောင့်တန်းနေသည်။ ဘယ်ကိုသွားရမည်ဟု ကောင်းစွာ သိရှိထားသူတစ်ယောက်က သူဘယ်ကို သွားနေကြောင်း ရှင်းလင်းဖြောင့်တန်းစွာ သူကဗျာတွေ၊ စာတွေဖြင့် ပြောပြနေသည်။ သူဘယ်ကိုသွားနေကြောင်း ကျွန်တော် ရိပ်စား ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

အမူအရာ ပျင်းရိပျင်းတွဲ၊ ပြောဟန်ဆိုဟန် လေးတိလေးကန် ဖြစ်နေသော်လည်း သူ ကဗျာတွေ စာတွေသည် ပျင်းရိပျင်းတွဲ လေးတိလေးကန်အဟုတ်။ စူးစူးရှရှရှိသည်။ ။ ပါးလွှာထက် မြက်သည် ကို ကျွန်တော်သိလာသည်။ ။

ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုများ ရှိရာအရပ်သို့ တိုးဝင်နေသည်။ ကျင်လည်ကျက်စားဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ လည်း သည် လိုပါပဲ။ နောင် ခေတ်တွေ နှစ်တွေ ပြောင်းလာတော့လည်း သည် လိုပါပဲ။

လေးလံကြီးမားသော လွယ်အိတ်တွေထဲက စာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ လွယ်အိတ်အပြင်ဘက် ထွက်၍ လောကထဲသို့ ရောက်လာသည် လည်း ရှိကြသည်။ ။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပဲ ဝါကျင်ဆွေးမြည့်၍ သွားကြသည် လည်း ရှိကြသည်။ ။ နောင်လည်း သည် လိုပဲ ဖြစ်နေဦးမည် ထင်ပါသည်။ ။ အနုပညာဆို သော လမ်းမှာ ကဗျာတွေစပ်ရင်း၊ စာတွေရေးရင်း တစ်နေရာကို အရောက်သွားနေကြသည်။ ။ ပင် ပန်းကြီးစွာ သွားနေကြသည်။ သွားခဲ့ကြသည်။ သွားကြလိမ့်ဦးမည်။ ရောက်သွားကြသူတွေလည်း ရှိမည်။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ လက်လျှော့သွားသူတွေ၊ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သူတွေ၊ အခြားလမ်းကို ရွေး ချယ်လိုက်ကြသူတွေလည်း ရှိမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောက်သွားပြီဟု ထင်သူတွေလည်း ရှိမည်။ ဘယ်တော့မှ မရောက်ဟု

သိသွားသော်လည်း နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကဗျာကို စာကို ပွေ့ ဖက်သွားကြသူတွေလည်း ရှိမည်။ အလွန်အင်အားကြီးမား၍ ညှို့ချက်ပြင်းထန်သော စွမ်းအား တစ်ခုက အနုပညာဟု သူ့ကိုယ်သူ ကြေညာ၍ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူငယ်ကလေးတွေကို ကမ္ဘာမြေထက်က ဝိုးဝါးရိပ်စွဲထင်သော “ အနုပညာအဂ္ဂဘုံ ” ကို ပို့ဆောင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

သူတို့ လည်း ထိုနေရာသို့ အရောက်သွားပါစေ။

“ ကောင်းထက် ” စာရေးသောအခါ “ ဝေမျိုးသွင် ” ဟု အမည်ခံသည်။ သူ့ကို မြောက်ဥက္က လာ၊ ဘုမ္မာလမ်းသို့ ကျွန်တော် ပို့ပေးခဲ့သည်။ ဘုမ္မာလမ်းမှာ “ သစ္စာနီ ” ရှိသည်။ “ သစ္စာနီ ” လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် သူ စကားတွေအများကြီး ပြောလိမ့်မည်။ မေးခွန်းတွေ အများကြီးထုတ်လိမ့်မည်။ စောဒကတွေ အများကြီး တက်လိမ့်မည်။ ကန့်ကွက်စရာတွေ၊ ထောက်ခံစရာတွေ၊ “ ယူ ” စရာတွေ အများကြီး ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သည် လိုပဲ ကျက်စား ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရ ပါသည်။

သူ့ကို “ တာရာမင်းဝေ ” ထံသို့ ကျွန်တော် ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို “ မင်းခိုက်စိုးစန် ” ထံသို့ ကျွန်တော် ပို့ပေးခဲ့သည်။ တာရာမင်းဝေတို့လို၊ မင်းခိုက်စိုးစန်တို့လို စူးရှ လေးနက်၍ ထက်မြက်ပြင်းထန်သော လူငယ် စာရေးဆရာများ ထံမှ လည်း သူ အများကြီး ရသွားနိုင်ပါသည်။ လူငယ် ချင်းဖြစ်၍ သူထံမှ လည်း “ တာရာ ” တို့ “ မင်းခိုက် ” တို့ အများကြီး ရသွားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သည် လိုပဲ ကျက်စားဖြည့်ဆည်း ရပါသည်။

တစ်ခုတော့ ကွာခြားလိမ့်မည်ထင်သည်။

ယနေ့ခေတ်။ ကာလအပိုင်းအခြား။ ယခုအချိန်။

အနုပညာဆိုတာ လုပ်ငန်းတစ်ခုလား။ အနုပညာသမား တစ်ယောက်လုပ်သောအလုပ် တော့ မှန်သည် ။ အလုပ်လား၊ လုပ်ငန်းလား။ ဘာသာစကားက သဝေချာလိုက်အောင် စကားပြော လာပါလိမ့်မည်။ ယနေ့လူငယ်များ သည် သူတို့ အနုပညာကို ယုံကြည်ထက်သန်စွာ ဖန်တီးသော အလုပ်ကို လုပ်ရုံသာမက “ လုပ်ငန်း ” တစ်ခုအဖြစ် လုပ်လာကြပြီ။ လုပ်လာကြသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဘယ်လို အနုပညာကို လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် လုပ်လာကြသည် ကို အားမပေးသင့်ပေဘူးလား။ တစ် ဆက်တည်း မေးစရာမေးခွန်းက အနုပညာကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် သဘောထား၍ မဆောင်ရွက်သင့်ဘူးလား။ (အနုပညာဆိုတာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဖြစ်သည် ဟု အချို့သော ပို့စ် မော်ဒန်ဆရာများက ဆိုကြပါသည် ။) အရေးအကြီးဆုံးက အနုပညာဖြစ်ဖို့ ပဲ လိုသည် ။ အနုပညာ ဖြစ်မဖြစ် ဆိုသည် မှာ လည်း “ စံ ” တွေရှိပြီးသားပါ။ ယနေ့လူငယ်များကတော့ လုပ်လာကြပြီ။

အတင်းအဖျင်းပြောတတ်၊ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချတတ်သော လူ့သဘာဝ ဘယ်တုန်းကစပေါ်သည် ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ထိုသဘာဝထက် နည်းနည်းကလေးပိုကဲသော ကျွန်တော်တို့ စာပေလောကမှာ နည်းနည်းကလေး ပို၍ မဲ့တတ် ရွဲ့တတ်ကြပါသည် ။

ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ မပါသေးဖူးဘဲနှင့် ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှ မပါသေးဖူးဘဲနှင့် စာအုပ်ထုတ်သည် ။ စာပေလောကကို နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်သည်ဆိုသော စကား၊ သမ္ဘာတွေ၊ ဝါတွေဆိုသော စကား မျိုးတွေ ကြားရတတ်ပါသည် ။

မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်၊ ဂျာနယ်တွေမှာ “ ပါ ” ဖူးခြင်းသည် “ စံ ” မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းရင်း အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါသည် ။

ကျွန်တော့်မှာ လူလတ်ပိုင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိသည် ။ သူ စာတွေ က ဗျာတွေ ရေသွန်ချသလို ရေးနေသည် ။။ မဂ္ဂဇင်း စာစောင်တွေမှာ တစ်ခါမျှ မပါဖူးပါ။ သူ့ကလောင်အမည် မှာ “ ငြိမ်းဝေ ” ဖြစ်သည် ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် စာရေးနိုင်သူ ဖြစ်သည် ။ သူသည် ယနေ့ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်သာ ရှိသော မြန်မာပြည်၏ “ ပို့စ်မော်ဒန်သမား ” များ ထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ပို့စ်မော်ဒန်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါသည် ။ သူ့စာတွေတစ်ခါမျှ “ မပါ ” ဖူးပါ။

“ ပင်လယ် ” မဂ္ဂဇင်း ကြိုးပမ်းခဲ့သော အုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် “ ဇေယျာလင်း ” ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးပါသည် ။ “ ကျွန်တော့်စာတွေ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်နှခါ တွေ့ဖူး သလဲ ” ဟု ပြောဖူးပါသည် ။ ငြိမ်းဝေတို့လို၊ ဇေယျာလင်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါသည် ။

ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ အနုပညာသမားဆိုသည် မှာ “ လုပ်သက် ” နှင့် ရာထူးတိုးမြှင့် ပေးရသော အမျိုးအစား မဟုတ်ပါ။ မဂ္ဂဇင်းထဲ ဘယ်နှကြိမ်ပါပြီးမှ လုံးချင်းထုတ်ရမည်ဟု လည်း သတ်မှတ်၍ မရပါ။ မော်ဒန်စာမေးပွဲအောင်ပြီးမှ ပို့စ်မော်ဒန်စာတွေ ရေးရမည်ဟု လည်း ဘယ်သူမှ လာပြော၍ မရပါ။

ယခုလည်း ကောင်းထက်ခေါ် ဝေမျိုးသွင်က စာအုပ် တစ်အုပ်ထုတ်သည် ။

သူ့အနုပညာကို လုပ်ငန်းတစ်ခုအဖြစ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သည် ။

သမ္ဘာတွေ၊ ဝါတွေ မြောင်းထဲသွားပြောပါ။ သူကောင်းလျှင် တက်လိမ့်မည်။ သူညံ့လျှင် ပြုတ်လိမ့်မည်။ ယခုအခြေ အနေမှာ တော့ သူလို လူငယ်တွေကို အားပေးရမည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ။

နောက်တစ်ချက်က သူတဲသောသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်ရာကို ပေါင်းသင်း ခွင့် ရှိသည်။ ။ အနုပညာအရ တူရာနှင့် လက်တွဲ ခွင့်ရှိသည်။ ။ ဒီကိစ္စသည် အနုပညာရေးကိစ္စ၊ လူမှု ရေးကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ။ နာမည်ကြီးသူများ ၊ နာမည်ရပြီးသူများ နှင့် တွဲ၍ ယခုလို စာအုပ်ထုတ် လာသူကို မဲ့ရွဲ့ကဲ့ရဲ့ မည်ဆိုပါကလည်း သဘောပါပဲ။ အရေးထားစရာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူလို လူငယ်တွေကို အားပေးသည်။ ။ အရေးအကြီးဆုံးက ဘာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိကြပါသည်။ ။

ဝေမှူးသွင် စာရေးပါ။ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားပါ။ ဖြည့်ဆည်းပါဟု တိုက် တွန်းလိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ အနုပညာကို မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတတ်သူတွေ ရှိပါသည်။ ။ သူတို့ က ဝေမှူးသွင်ကို ကြိုဆိုကြပါလိမ့်မည်။ အရေးအကြီးဆုံးက “ ရေး ” ဖို့ ပါပဲဟု သဘောရပါသည်။ ။

ဇော်ဇော်အောင်

မေ၊ ၁၉၉၈

မရမ်းကုန်း။